

Sygn. akt IV CSK 11/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa M. B., J. B.,
A. B. i X. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej złożonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 kwietnia 2017 r., skarżący M., A., X. i J. B. powołali się na jej oczywistą zasadność ze względu na bezpodstawne przyjęcie, że przeznaczenie gruntów objętych decyzją wydaną z naruszeniem prawa było inne w dacie obliczenia odszkodowania aniżeli w dacie wyrządzenia szkody. Wskazali, że odebrane im grunty nie straciły rolniczego charakteru, w związku z czym za podstawę ustalenia odszkodowania powinna zostać przyjęta pierwsza opinia biegłego, uwzględniająca tzw. perspektywę inwestycyjną nieruchomości.

Jak przyjęto w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak w szczególności wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane

uchybień muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wywodów zawartych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała stwierdzić, by była ona uzasadniona, a tym bardziej – w przedstawionym rozumieniu – zasadna w stopniu oczywistym.

Zgodnie ze stabilnym orzecznictwem Sądu Najwyższego, ustalenie wysokości odszkodowania w związku z wydaniem decyzji administracyjnej pociągającej za sobą utratę prawa własności nieruchomości następuje z uwzględnieniem stanu nieruchomości istniejącego w chwili wyrządzenia szkody, co obejmuje również jej przeznaczenie w czasie wydania wadliwej decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 r., V CSK 388/12, niepubl., z dnia 12 grudnia 2013 r., V CSK 81/13, niepubl., z dnia 24 marca 2017 r., I CSK 416/16, niepubl., i z dnia 6 września 2017 r., I CSK 15/17, niepubl.). Z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynikało, że nieruchomość w dacie wydania wadliwej decyzji miała przeznaczenie rolnicze i w taki sposób była eksploatowana. Ustalenie odszkodowania z uwzględnieniem tego stanu rzeczy, a zarazem z pominięciem przeznaczenia nieruchomości i jej perspektyw inwestycyjnych na dzień dokonywania wyceny, nie mogło być zatem uważane za źródło wskazywanej przez skarżących przyczyny kasacyjnej. Na marginesie jedynie należało zwrócić uwagę, że przytoczone we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepisy art. 6 ust. 2 i art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 1073 ze zm.), nie stanowiły podstawy kwestionowanego wyroku.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 102, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.